

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în privința inculpaților

Rabițchii Vitalii,

Straticiuc Nicolae.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>08.08.2018 – 26.10.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>16.11.2018 – 13.02.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>19.04.2019 – 05.06.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 26 octombrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Rabițchii Vitalii și Straticiuc Nicolae au fost condamnați în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la câte 2 ani închisoare fiecare.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei li-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune a câte 2 ani, fiecare.

De la inculpați s-a încasat, în mod solidar, în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 55.739 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Rabițchii Vitalie, în perioada de timp 16-17 august 2017, aflându-se la domiciliul său din s. xx, r-nul xx, împreună cu minora xx, cunoscând cu certitudine că ultima nu are împlinită vârsta de 16 ani, cu acordul acesteia, fără a aplica forța fizică sau psihică, a întreținut cu ea câteva rapoarte sexuale.

Inculpatul Straticiu Nicolae, în perioada de timp 17-18 august 2017, aflându-se la domiciliul său din or. xx, str. xx, împreună cu minora xx, cunoscând cu certitudine că ultima nu are împlinită vârsta de 16 ani, cu acordul acesteia, fără a aplica forța fizică sau psihică, a întreținut cu ea rapoarte sexuale.

Instanța a reținut că inculpații au recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și au solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Deoarece probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpaților, acțiunile lor urmează a fi încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal.

Totodată, conform art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Astfel, pretenția acuzatorului privind încasarea cheltuielilor judiciare suportate de stat pentru expertize în valoare de 55.739, urmează a fi admisă.

3. Avocatul Vasile Lupu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă solicitarea acuzării de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Apelantul a invocat, că odată ce inculpatul și-a recunoscut vina integral, nu era necesară efectuarea altor investigații și expertize suplimentare întru probarea vinovăției lui.

Mai mult, inculpatul nu este angajat în câmpul muncii, din cauza maladiilor psihice de care suferă își câștigă bani pentru existență din sursele agonisite în urma prestării ocazionale de servicii prin muncă în gospodăriile diferitor cetățeni, adică fizic nici nu-i în stare de a achita sumele solicitate de acuzare întru achitarea pretinselor cheltuieli de judecată.

Or, conform art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, apelul a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 55.739 lei, a fost respinsă, acestea fiind trecute în contul statului.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că cheltuielile de judecată sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce necesită a fi trecute în contul statului.

Dispozițiile alin. (3) art. 75 din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, nr.68 din 14.04.2016, expres stabilesc că „în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală”. Or, la caz ordonatorul expertizei este organul de urmărire penală

Prin urmare, reieșind din faptul că raportul de expertiză judiciară nr.118 din 06.10.2017, în sumă de 1160 lei, raportul de expertiză judiciară nr.312 din 25.09.2017, în sumă de 40 320 lei, raportul de expertiză judiciară nr.333 din

22.11.2017, în sumă de 1862 lei, raportul de expertiză judiciară nr.4787 din 28.12.2017, în sumă de 320 lei, raportul de expertiză judiciară nr.2018360004 din 04.04.2018, în sumă de 10679 lei și raportul de expertiză judiciară nr. 133 din 28.08.2017, în sumă de 320 lei, precum și cheltuieli legate cu preluare analizelor, au fost utilizate în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2), 7) Cod de procedură penală în calitate de probe, fiind puse la baza acușării inculpaților, costul cheltuielilor judiciare urmează să fie suportat de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat și aceste cheltuieli urmează a fi trecute din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate, cu menținerea sentinței.

Recurentul a invocat, că prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, enunță că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Deși norma precitată reglementează și opțiunea de punere a cheltuielilor de judecată în contul statului, legiuitorul a condiționat intervenția instanțelor de judecată pe această dimensiune doar în cazul constatării unor împrejurări reglementate expres.

Astfel, potrivit art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care află la întreținerea lor, criterii care nu au fost constatate în speță.

Argumentele invocate de către instanța de apel în sprijinul soluției depuse nu sunt motivate și contravin actelor cauzei penale și normelor de procedură penală în vigoare în momentul efectuării urmăririi penale și judecării cauzei.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea hotărârii, instanța de judecată soluționează cine și în

ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel că instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale a statuat că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza hotărârii, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de

Apel Chişinău din 13 februarie 2019, în privinţa inculpaţilor Rabiţhii Vitalii xxşi Straticiuc Nicolae xx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunţată integral la 28 iunie 2019.

Preşedinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun